

A ferida que non se ve

Aquel roto no meu pantalón favorito era estraño. Non era o desgaste típico de caer na rúa, senón un rastro de forza bruta que me queimaba a pel. Mentres o tacto áspero do tecido rozaba a miña coxa, o silencio do cuarto facíase insoportable, pesado coma o ferro. Pechei os ollos e as mans del seguían alí, cravadas na miña memoria coma agullas incandescentes, borrando de golpe a nena que eu era cinco minutos antes.

Non houbo música, nin luces, nin o romance que as películas prometen aos quince anos. Só houbo o cheiro a suor mesturado co medo, o peso dun corpo que non pedín sentir e o eco das miñas propias súplicas afogadas contra a almofada. O espello devolvíame a imaxe dunha estraña cunha mirada rota, baleira de brillo. Sentín que a miña voz morrera nese rincón escuro, sepultada baixo a vergoña que non me pertencía. O mundo seguía xirando fóra da fiestra, indiferente ao naufraxio que acababa de ocorrer entre as miñas sabas. Aquel anaco de tea esgazada era o único testemuño dunha inocencia que ninguén podería xurcir xamais.

Alba Cartelle Filgueiras · 3º ESO A